

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyní Mgr. Lucií Vítkovou v právní věci žalobce: **Městská část Praha 2**, IČ: 00063461, se sídlem Praha 2, Vinohrady, náměstí Míru 600/20, proti žalovanému: **Jiří Paluska**, nar. XXXXX, bytem trvale hlášen XXXXX, zast. JUDr. Annou Horákovou, advokátkou, AK Praha 1, Žitná 47, **o zaplacení 266.500,- Kč s příslušenstvím,**

t a k t o :

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 266.500,- Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 266.500,- Kč od 21.5.2014 do zaplacení, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13.625,- Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal po žalovaném zaplacení náhrady škody ve výši 266.500,- Kč s příslušenstvím, když uváděl, že Úřad pro ochranu hospodářské soutěže 14.8. 2012 vydal rozhodnutí, kterým stanovil Městské části Praha 2 povinnost uhradit za porušení zákona o veřejných zakázkách pokutu v částce 300 tis. Kč, když tato byla uložena v souvislosti s uzavřením smluv týkajících se správy a provozu zdroje tepelné energie a dodávky a odběru tepla pro vytápění a odběru tepla pro ÚT a ohřev vody. Uváděl, že ze zjištění Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže vyplynulo, že Městská část Praha 2

nedodržela postup stanovený v ustanovení § 21 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, když uzavřela s dodavatelem PM Partners s.r.o. šest smluv na správu a provoz zdroje tepelné energie a dodávku a odběr tepla pro vytápění a odběr tepla pro ÚT a ohřev teplé vody, a to na dobu určitou od 1.7.2009 do 30.11.2009, a dále dodatky č. 1 – 17 k těmto smlouvám, tyto smlouvy prodlužovala až do 31.5.2012, a to přesto, že hodnota zakázky na dobu 5 měsíců přesáhla limit stanovený zákonem. Původně Městská část Praha 2 byla povinna zadat předmětnou zakázku v zadávacím řízení jako nadlimitní veřejnou zakázku, avšak toto neučinila, a namísto toho zadala uzavřením předmětných smluv zakázku tzv. „na přímo“. Městské části Praha 2 bylo taktéž rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže vytýkáno, že měla zahájit v zadávacím řízení, pokud jde o veřejné zakázky, již v době podání výpovědi smluv, tj. začátkem roku 2009, neboť v případě zajištění dodávek tepla se dle rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže nejednalo o řešení náhle vzniklé situace, nedostatky se projevovaly již v roce 2008, a Městská část Praha 2 si tedy musela být vědoma nutnosti řádného zajištění dodávek tepla pro další topnou sezonu. Deliktní postup zadavatele potom mohl podstatně ovlivnit výběr nejhodnější nabídky. Z těchto důvodů proto byla shora uvedená pokuta Městské části Praha 2 uložena. Žalobce uváděl, že vyměřenou pokutu uhradil v částce 300 tis. Kč bankovním převodem 15.10.2012. Tuto úhradu však vnímá žalobce jako škodu spočívající ve snížení svých majetkových hodnot jako veřejnoprávní korporaci zajišťující veřejný zájem definovaný v § 2 odst. 2 zákona o hlavním městě Praze. Žalobce potom poukazoval na konkrétní činnosti a jednání vedoucí ke vzniku škody, když na tomto jednání se podílel žalovaný (konkrétně šlo o odsouhlasení podání výpovědi smluv o nájmu zdroje tepla uzavřený 1.1.2000 dne 17.3.2009, a následného uzavření šesti smluv citovaných shora včetně dodatků). Žalobce uváděl, že žalovaný v dané věci uzavírání předmětných smluv a dodatků hrál určovací roli, neboť předkládal jednotlivé návrhy usnesení Radě městské části Praha 2, což bylo zásadní pro následné uzavření smluv a dodatků, žalovaný byl totiž předkladatelem případně spolupředkladatelem návrhů radě k schválení výpovědi smluv uzavřením nových šesti smluv včetně uzavření dodatků 1 – 17 k prodloužení shora uvedených šesti smluv a kladně hlasoval pro přijetí takových návrhů, neboť tuto činnost vykonával jakožto starosta Městské části Praha 2. Žalobce potom poukazoval především na usnesení Rady městské části Praha 2 č. 357 ze dne 9.6.2009. Žalobce uváděl, že za škodu, která následně vznikla tímto jednáním jednotlivých členů rady, odpovídají členové rady, kteří hlasovali kladně o postupu, jenž byl shledán v rozporu se zákonem, neboť nejednali s péčí řádného hospodáře. V případě žalovaného se navíc jednalo i o předkladatele návrhů. Žalobce proto poukazoval na porušení ustanovení § 415 občanského zákoníku, když žalovaný si nepočínal tak, aby nedocházelo ke škodám. Uváděl, že porušení případné právní povinnosti stanoví zákon o veřejných zakázkách. Žalovaný potom porušil dle žalobce svou zákonnou povinnost, když v rámci samostatné působnosti městské části nebyl majetek hlavního města Prahy využíván účelně a hospodárně v souladu s jeho zájmy a úkoly vyplývající ze zákonem stanovené působnosti, nepečoval o něj tím, že rozhodoval o nakládání s majetkem v rozporu se zákonem o veřejných zakázkách, což vedlo k udělení pokuty. Žalovaný se potom přímo podílel na deliktním jednání a škoda následně vznikla uložením pokuty a taktéž jejím zaplacením Městskou částí Praha 2. Žalobce potom uváděl, že dle ustanovení § 438 odst. 1 občanského zákoníku vychází z toho, že u škody způsobené více škůdci vzniká společná a nedílná odpovědnost a nárok může uplatnit i vůči jen jedné z osob, které škodu způsobily. Z tohoto důvodu proto podal žalobu pouze proti jednomu žalovanému. Uváděl, že žalovaný již uhradil 10.3.2014 žalobci částku ve výši 33.500,00 Kč, z tohoto důvodu proto žádá částku 266.500,00 Kč jakožto zbytek plnění. Žalobce taktéž uváděl, že již před podáním žaloby vyzýval všechny osoby, které kladně hlasovaly v rámci Rady městské části Praha 2 pro přijetí usnesení č. 357 z 9.6.2009 k dobrovolné úhradě škody, taktéž v této výzvě poukazoval, že pokud škoda nebude uhrazena, bude podána žaloba na osobu

s pravděpodobně nejvyšší mírou zavinění, za kterou lze v tomto případě považovat Ing. Jiřího Palusku.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil, navrhol její zamítnutí v plném rozsahu. Ve svém vyjádření k žalobě uváděl, že pokud jde o vznik škody, považuje za problematické, zda pokuta, která byla uložena městské části, může být považována za škodu, a zda je prokázáno porušení povinnosti žalovaným. Uváděl nesplnění předpokladů pro porušení smlouvou nebo právním předpisem uložené povinnosti, kauzálního vztahu mezi porušením povinnosti a škodou. Uváděl nesporné uložení pokuty Městské části Praha 2 ze strany Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, taktéž avizoval, že si je vědom toho, že za škodu odpovídají všichni, kteří se svým hlasováním podíleli na rozhodnutích, která zapříčinila vznik škody, nicméně se bránil tomu, aby žaloba byla podána pouze proti jeho osobě. Uváděl taktéž, že žalobce nepodal proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže opravný prostředek, a to i přesto, že k tomu byly podle žalovaného pádné důvody. Popisoval potom genezi dané situace, pokud jde o dodávku tepla a teplé vody v tzv. obecných domech, předložení návrhů usnesení č. 357 ze strany žalovaného Radě městské části Praha 2, které zajišťovalo vytápění ve všech obecných bytových domech vybavených domovními kotelny. Uváděl, že ostatní členové rady pro tento návrh hlasovali, protože v opačném případě by nebyla zajištěna dodávka teplé vody v obecních domech. Uváděl dále, že v roce 2009, konkrétně 17.3.2009, usnesením Městské části Praha 2 č. 127 došlo k výpovědi smluv o dodávce tepla, a to s ohledem na předchozí množství stížností obyvatel obecních domů s ohledem na neúměrné zdražování dodávky tepla a teplé vody ze strany dodavatelů především v roce 2008. Uváděl, že po výpovědi daných smluv počala běžet tříměsíční výpovědní lhůta, která končila 30.6.2009, po tomto datu by potom byla ohrožena dodávka tepla a teplé vody, proto jako provizorní a dočasné řešení bylo 9.6.2009 předloženo radě městské části shora uvedené usnesení č. 357, když ihned po schválení tohoto usnesení dal žalovaný pokyn úředníkům Městské části Praha 2 připravit a realizovat veřejnou soutěž na dodávku tepla a teplé vody. Tato soutěž byla vyhlášena usnesením Rady městské části Praha 2 č. 369 z 23.6.2009, Městská část Praha 2 si na organizaci a zpracování veřejné zakázky sjednala specializovaného dodavatele – společnost Veřejné zakázky s.r.o. Žalovaný uváděl, že shora uvedenou zmíněnou pokutu potom žalobce požaduje zaplatit pouze po jeho osobě, ačkoli je zřejmé, že rozhodnutí Rady městské části Praha 2 bylo schváleno lidmi, kteří v minulosti byli členy Rady městské části Praha 2, a je v rozporu s dobrými mravy, aby za společnou odpovědnost všech členů Rady městské části Praha 2 a jejich rozhodnutí, nesl odpovědnost pouze žalovaný. Žalovaný uváděl, že svůj podíl na rozhodování a tedy odpovědnosti nepopírá, taktéž je uznal tím, že jako jediný z členů Rady městské části Praha 2 reagoval na výzvu žalobce a 10.3.2014 svůj podíl na pokutě zaplatil. Uváděl potom, že taktéž při právním posouzení vzniku škody je třeba vzít v potaz, že skutečným důvodem pro uložení pokuty ÚOHS je fakt, že žalobci trval proces výběru nového dodavatele tepla dle platného zákona o zadávání veřejných zakázek příliš dlouho. Taktéž žalovaný uváděl, že celý proces vývoje nemohl ovlivňovat v době, kdy již potom v Radě městské části Praha 2 nepůsobil, když v březnu roku 2012 odstoupil z funkce starosty Městské části Praha 2. Žalovaný uznával, že žaloba vychází z toho, že odpovědnost členů rady městské části je solidární, avšak uváděl, že v dané věci jde o případ, kdy je namístě uvažovat o dělené odpovědnosti, kterou může soud založit svým rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 438 odst. 2 občanského zákoníku.

Mezi účastníky bylo učiněno nesporným úhrada částky 33.500,00 Kč ze strany žalovaného žalobci jakožto podílu na něj připadající škody, která spočívá v uložení pokuty žalobci ve výši 300 tis. Kč ze strany ÚOHS, a dále uznání podílu na rozhodování a odpovědnosti za škodu,

taktéž rozhodování kladně v rámci podpisu šesti smluv včetně dodatků, které byly předmětem daného rozhodnutí.

Mezi účastníky zůstalo sporné naplnění předpokladu pro vznik a výši škody požadované pouze vůči žalovanému. K těmto sporným skutečnostem soud prováděl následující dokazování, ze kterého má za prokázány následující skutečnosti: z výpisu z účtu České spořitelny a.s. z 15.10.2012 má soud za prokázáno zaplacení pokuty ve výši 300 tis. Kč ze strany Městské části Praha 2 Celnímu úřadu Brno. Soud dále provedl dokazování smlouvami na správu a provoz zdroje tepelné energie a o dodávce a odběru tepla pro vytápění a odběru tepla pro ÚT a ohřev teplé vody uzavřených dle ustanovení § 269 odst. 2 obchodního zákoníku mezi Městskou částí Praha 2 a společností PM Partner s.r.o. č. 1341/2009, 1342/2009, 1348/2009, 1350/2009, 1351/2009, 1349/2009 včetně dodatků č. 11635/2010, 1637/2010, 1640/2010, 1716/2010, 2115/2010, 2297/2010, 2471/2010, 2592/2010, 2655/2011, 2681/2011, 2754/2011, 2924/2011, 2974/2011, 3180/2011, 3226/2011, 3338/2011 a 3525/2011, označených čísly 1 – 17 k předmětným smlouvám na správu a provoz zdroje tepelné energie a o dodávce a odběru tepla pro vytápění a odběr tepla pro ÚT a ohřev teplé vody uzavřené mezi Městskou částí Praha 2 a společností PM Partners s.r.o., vše v období od 29.6.2009 do 2.7.2009, kdy bylo uzavřeno prvních citovaných šest smluv, jejichž předmětem bylo zajištění ze strany dodavatele pro odběratele na vlastní náklady výrobu a dodávku energie tepla obsažené v teplonosné látce odběrnými tepelnými zařízeními ze zdroje tepelné energie umístěného v místě plnění, výroba a dodávka teplé vody v místě plnění, provozní prohlídky a revize všech zařízení tvořících soustavu tepelného zdroje, poskytování nepřetržité havarijní opravárenské služby v místě plnění pro všechna zařízení tvořící soustavu tepelného zdroje, vypracování všech nezbytných zpráv a jiných písemných dokladů souvisejících s provozem a správou celého zařízení pro zásobování teplem a vzduchotechnického vybavení a jejich průběžného vedení, zajišťování provozu správy a běžné údržby nízkotlaké teplovodní kotelny v rozsahu stanoveném příslušnými předpisy, vždy v souladu s požadavky zákona č. 406/2000 Sb. a vyhlášky č. 194/2007 Sb. Místo plnění a doba plnění byly vždy označeny v přílohách č. 1 předmětných smluv, kde byly uvedeny adresy tepelného zdroje uvedením jednotlivých ulic citovaných v obvodu Městské části Praha 2. Z článku VI. smluv potom vyplynula doba plnění smlouvy, resp. trvání smlouvy na dobu určitou do 30.11.2009. Shora citovanými dodatky č. 1 – 17 potom byly uzavírány postupně tyto dodatky ke smlouvám shora citovaným a týkaly se prodloužení uzavření předmětných smluv na další období, a to postupně dodatkem č. 17 až na dobu do 31.5.2012. Z usnesení Rady městské části Praha 2 č. 357 má soud za prokázáno, že 9.6.2009 bylo vydáno shora uvedené usnesení k uzavření smlouvy na správu a provoz zdroje tepelné energie a o dodávce tepelné energie pro vytápění a dodávce teplé užitkové vody, když Rada městské části Praha 2 souhlasila s uzavřením smlouvy na správu a provoz zdroje tepelné energie a o dodávce tepelné energie pro vytápění a dodávce tepelné užitkové vody mezi společností PM Partners s.r.o. v zastoupení správních firem Realit EM Servis s.r.o. na dobu určitou do 30.11.2009 a s konstrukcí kalkulačního vzorce ceny za dodané teplo uvedeného v příloze č. 2 smlouvy na správu a provoz zdroje tepelné energie a o dodávce tepelné energie pro vytápění a dodávce teplé užitkové vody. Dále Rada městské části Praha 2 v tomto usnesení pod výrokem II. uložila učinit potřebné kroky k realizaci bodu 1 tohoto usnesení Ing. Jiřímu Paluskovi, zástupci starostky. Předkladatelem usnesení potom byl Ing. Jiří Paluska, zástupce starostky. Z hlasování členů rady městské části ze dne 9.6.2009 ke shora uvedenému návrhu vyplývá, že se účastnilo tohoto hlasování celkem 5 členů, všech 5 členů souhlasilo s tímto usnesením a šlo o členy paní Janu Babickou, pana Ing. Jiřího Palusku, Aleksandru Udženiji, Ing. Jana Vaňka a Ing. arch. Vondráška. Z dopisu ze dne 29.4.2014 adresovaného Městskou částí Praha 2 žalovanému – výzva k dobrovolné náhradě škody ve věci pokuty udělené rozhodnutím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

má soud za prokázáno, že zde bylo konstatováno uložení pokuty 300 tis. Kč Městské části Praha 2 a její úhrada na základě rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 14.8.2012. V dopise je konstatováno taktéž poskytnuté plnění v částečné částce 33.500,00 Kč ze strany Ing. Jiřího Palusky, s tím, že jsou zde uvedeni příslušní členové Rady městské části Praha 2, kteří hlasovali pro usnesení č. 357 ze dne 9.6.2009 souhlasně, tito byli vyzváni k úhradě náhrady škody včetně dalších členů, kteří jsou v dopise vyjmenováni a kteří souhlasili k uzavření dodatku k těmto smlouvám. Z usnesení Zastupitelstva městské části Praha 2 č. 293 ze 7.4.2014 má soud za prokázáno, že v rámci postupu ve věci náhrady škody vzniklé uložení pokuty ÚOHS Zastupitelstvo městské části Praha 2 souhlasilo pod výrokem II. s tím, že s přihlédnutím ke konstatování o uložení pokuty Městské části Praha 2 ze strany Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže budou vyzvány všechny osoby, které hlasovaly pro přijetí usnesení č. 357 ze dne 9.6.2009 a pro prodloužení původních šesti smluv formou dodatků č. 1 – 17 k dobrovolnému uhrazení této škody, a s ohledem na složitost určení míry odpovědnosti osob uvedených v bodě II.1 tohoto usnesení v případě neuhrazení škody na základě výzvy k dobrovolnému plnění, bude podána žaloba na osobu s pravděpodobně nejvyšší mírou zavinění, za kterou lze v tomto případě považovat Ing. Jiřího Palusku. Z usnesení Rady městské části Praha 2 č. 199 ze dne 17.3.2014 má soud za prokázáno, že Rada městské části Praha 2 vzala na vědomí usnesení kontrolního výboru Zastupitelstva městské části Praha 2 ze dne 9.1.2014 ve věci identifikace osob, které jsou odpovědné za škodu vzniklou Městské části Praha 2 uložení pokuty ve výši 300 tis. Kč Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže, a taktéž ve výroku II. odst. 3 konstatovala, že s ohledem na složitost určení míry odpovědnosti (zavinění) osob uvedených v bodě II.2 tohoto usnesení se v případě neuhrazení škody na základě výzvy k dobrovolnému plnění jako efektivní způsob vymáhání náhrady škody jeví podání žaloby na osobu s pravděpodobně nejvyšší mírou zavinění, za kterou lze v tomto případě považovat Ing. Jiřího Palusku. Z usnesení Rady městské části Praha 2 č. 343 ze dne 28.4.2014 ve věci postupu ve věci náhrady škody vzniklé uložení pokuty od Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže má soud za prokázáno, že rada městské části souhlasila s vyzváním osob, které hlasovaly pro přijetí usnesení Rady městské části Praha 2 č. 357 ze dne 9.6.2009 k dobrovolné úhradě škody vzniklé z pokuty uložené Městské části Praha 2 rozhodnutím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ve výši 300 tis. Kč a taktéž pod výrokem II. uložila realizaci tohoto usnesení J. B., vedoucí odboru právního, a dále uložilo informovat Radu městské části Praha 2 o výsledcích ve výzvě uvedené v bodě I. tohoto usnesení přijetí rozhodnutí o dalším návazném postupu. Z dopisu žalovaného adresovaného žalobci z 20.5.2014 má soud za prokázáno, že žalovaný reagoval na dopis z 29.4.2014, uváděl, že je připraven k jakékoli dohodě v této věci, s tím, že již bylo konstatováno jeho dobrovolné částečné plnění. Žalovaný žádal, aby ze strany žalobce byla mu podána zpráva, jak reagovali ostatní kolegové a jakou část pokuty má ještě uhradit. Uváděl v tomto dopise, že někteří členové Rady městské části Praha 2 by se na náhradě škody neměli podílet vůbec, někteří naopak ani osloveni nebyli, jako příklad uvedl Veřejné zakázky s.r.o. Z dopisu žalovaného adresovaného žalobci z 25.7.2014 má soud za prokázáno, že tímto dopisem žalovaný uváděl opět možnost vyřešení celé záležitosti dohodou, uváděl potom podíl viny na uložení pokuty ze strany Veřejných zakázek s.r.o., které zorganizovali celou veřejnou soutěž tak, že nebylo možno vybrat vítěze již v rámci první vypsání veřejné zakázky, nebýt této skutečnosti, žalovaný uváděl, že je přesvědčen, že by k uložení pokuty nedošlo. Z rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-S 69/2012/VZ-15223/2012/512/ABr ze dne 14.8.2012, které nabylo právní moci 5.9.2012, má soud za prokázáno že Úřad pro ochranu hospodářské soutěže ve správním řízení zahájeném 15.2.2012 z moci úřední, jehož účastníky jsou zadavatel – Městská část Praha 2, zastoupená Ing. Jiřím Paluskou, starostou, ve věci možného spáchání správního deliktu zadavatele podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách ve znění pozdějších předpisů při

zadávaní veřejných zakázek na správu a provoz zdroje tepelné energie a dodávku a odběr tepla pro vytápění a odběr tepla pro ÚT a ohřev teplé vody, na které zadavatel uzavřel dne 24.6.2009, 29.6.2009, 30.6.2009, 1.7.2009, 2.7.2009 s dodavatelem – PM Partners s.r.o., IČ: 27638774, Štěpánská 1/544, 120 00 Praha 2, Nové Město, šest smluv, a to na dobu určitou od 1.7.2009 do 30.11.2009 a následně tyto smlouvy dodatky č. 1 – 17 prodlužoval, rozhodl tak, že se zadavatel Městská část Praha 2 dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) citovaného zákona s tím, že nedodržel postup stanovený v ustanovení § 21 odst. 1 citovaného zákona, když uzavřel ve shora uvedených dnech zadavatelem PM Partners s.r.o. šest smluv na správu a provoz zdroje tepelné energie a dodávku a odběr tepla pro vytápění a odběr tepla pro ÚT a ohřev teplé vody, a to na dobu určitou od 1.7.2009 do 30.11.2009, kterou dodatky č. 1 – 17 k těmto smlouvám prodlužoval a před jejich uzavřením nesplnil povinnost zadat veřejnou zakázku v některém ze zadávacích zařízení uvedených v § 21 odst. 1 posledně citovaného zákona, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Ve výroku II. rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže citovaného shora za spáchání správního deliktu uvedeného ve výroku I. byla uložena zadavateli, tedy Městské části Praha 2, pokuta ve výši 300 tis. Kč, která byla splatná do 2 měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Celního úřadu v Brně. V podrobném odůvodnění svého rozhodnutí Úřad pro ochranu hospodářské soutěže vysvětlil průběh řízení, vyjádření zadavatele k zahájení správního řízení, a závěry Úřadu. V těchto závěrech potom konstatoval, že přezkoumal podle ustanovení § 112 a následujících zákona případ ve všech vzájemných souvislostech a po zhodnocení všech podkladů, zejména dokumentace předložené zadavatelem, vyjádření zadavatele, a na základě vlastního zjištění konstatuje, že zadavatel uzavřel bez zadávacího řízení s dodavatelem – PM Partners s.r.o. šest smluv na správu a provoz zdroje tepelné energie a dodávku a odběr tepla pro vytápění a odběr tepla pro ÚT a ohřev teplé vody na dobu určitou včetně dalších dodatků č. 1 – 17, kterými tyto smlouvy prodlužoval, a to až do 31.5.2012, přestože předpokládaná hodnota zakázky na dobu 5 měsíců přesáhla limit stanovený zákonem. Úřad konstatoval potom ustanovení § 21 odst. 1 zákona, které upravuje jednotlivé druhy zadávacích zařízení, z obsahu shora citovaných smluv potom uzavřel, že smlouvy jsou z obsahu hlediska textu totožné, liší se pouze subjektem, který zastupoval zadavatele při jejich uzavírání s tím, že je nepochybné, že z předchozího zúčtovacího období byla zadavateli známa předpokládaná hodnota veřejné zakázky, kdy stanovil výši záloh za dodávku tepla a teplé vody. V šetřeném případě je potom i pro daného zadavatele nadlimitní veřejnou zakázkou na poptávané služby veřejná zakázka, jejíž předpokládaná hodnota přesáhne nejméně 5,857.000,00 Kč bez DPH, z tohoto důvodu Úřad konstatoval, že zadavatel byl povinen zadat předmětnou zakázku v zadávacím řízení jako nadlimitní veřejnou zakázku, neboť předpokládaná hodnota veřejné zakázky na předpokládanou dobu plnění 5 měsíců z předmětných šesti smluv činila 24,801.320,00 Kč. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže dále konstatoval, že zadavatel dále pokračoval v zadávání předmětné zakázky, když uzavíral postupně 17 dodatků s dodavatelem prostřednictvím správců a tím došlo k navýšení překročení finančního limitu, o čemž svědčí i následné platby. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže dále zmapoval vývoj celé situace, když z usnesení Rady č. 127 ze dne 17.3.2009 bylo odsouhlaseno podání výpovědi ze smluv o nájmu zdroje tepla uzavřených 1.1.2000, výpovědní lhůta činila 3 měsíce a běžela od prvního dne prvního měsíce čtvrtletí následujícího po čtvrtletí, kdy byla výpověď doručena. Z toho vyplývá, že lhůta k ukončení smluvních vztahů uplynula 30.6.2009. Z vyjádření zadavatele však vyplývá, že k problémům docházelo již v průběhu roku 2006, kdy docházelo k problémům s vyúčtováním dodávky tepla, resp. v letech 2008, kdy zadavatel uváděl nárůst ceny tepla. Úřad uváděl, že zadavatel neuvedl, proč nezahájil přípravu zadávacího řízení již v době, kdy se vyskytly první nedostatky v plnění. Uvedl, že jestliže zadavatel jednal s původními dodavateli o ukončení smluvního vztahu v období leden – únor 2009, nebyl důvod pro nezahájení zadávacího řízení

již v podání výpovědi smluv, tedy začátkem roku 2009. Na základě těchto závěrů potom Úřad dospěl k závěru, že v případě zajištění dodávek tepla se nejednalo o řešení náhle vzniklé situace, nedostatky v dodávce a účtování tepla se projevovaly již dříve a v průběhu roku 2008. Zadavatel si již tehdy musel být vědom nutnosti zajištění řádných dodávek tepla pro další topnou sezonu. Na základě všech skutečností potom Úřad dospěl k závěru, že zadavatel měl v šetřeném případě povinnost postupovat při uzavírání smlouvy na poskytování služeb podle ustanovení § 21 zákona a zadat veřejnou zakázku v některém ze zadávacích řízení uvedených v odst. 1 tohoto ustanovení, protizákonný postup zadavatele potom mohl v daném případě podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, neboť nelze vyloučit, že pokud by zadavatel vyhlásil veřejnou zakázku v souladu se zákonem, mohl obdržet nabídky, přičemž nelze vyloučit, že některá z těchto nabídek by obsahovala nižší nabídkovou cenu jak dodávky tepla, tak souvisejících služeb. Pokud jde o uložení pokuty, konstatoval Úřad pro ochranu hospodářské soutěže porušení ustanovení § 120 odst. 1 zákona, v příčinné souvislosti s nedodržením postupu stanoveného v ustanovení § 21 odst. 1 a uzavřením šesti smluv včetně 17 dodatků k těmto smlouvám.

Při stanovení výše pokuty potom vzal Úřad v úvahu jako přitěžující okolnost, že zadavatel svým postupem neumožnil účast žádných dalších možných dodavatelů v zadávacím řízení a narušil tak závažným způsobem soutěžní pořadí, neinformoval o svém záměru zadat předmětnou zakázku žádný okruh subjektů. Nezákonné omezení, resp. vyloučení principu soutěže, na němž je zadávání veřejných zakázek založeno, je jedním z vůbec nejzávažnějších porušení zákona, jak Úřad pro ochranu hospodářské soutěže konstatoval, když navíc v nezákonném postupu zadavatel dále pokračoval, když předmětné smlouvy prodlužoval dalšími dodatky až do roku 2012. Jako polehčující okolnost při ukládání pokuty potom ÚOHS přihlédl k tomu, že zadavatel se několikrát neúspěšně pokoušel zadat předmětnou veřejnou zakázku v informačním systému o veřejných zakázkách, zadávací řízení však zrušil, nebo bylo zrušeno Úřadem. Také přihlédl ke složitosti předmětné veřejné zakázky, která zahrnuje jak dodávky tepla, tak související služby spočívající v budoucích opravách, jejichž přesný rozsah může být obtížně předem určit. Následně potom přistoupil k uložení shora uvedené pokuty, neboť zadavatel již uzavřel s dodavatelem PM Partners smlouvy a nápravy tedy nelze dosáhnout.

Soud zamítl další návrhy na doplnění dokazování listinnými důkazy navrženými ze strany žalobce, a to vyžádáním spisu Městského soudu v Praze sp.zn. 43 T 9/2013, kde v rámci trestního řízení byl žalovaný nepravomocně zproštěn obžaloby, taktéž potom listinnými důkazy navrženými stranou žalovanou, k chronologii celého případu, pokud jde o řešení otázky uzavírání smluv na správu a provoz zdroje tepelné energie a dodávce a odběru tepla, případně zadávání výběrových řízení, taktéž zamítl návrh na doplnění dokazování rozhodnutím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže z dubna roku 2010, a dokumentaci k tomuto rozhodnutí z roku 2011, jímž byla pozastavena veřejná zakázka, a to z důvodu, že soud neshledává z důvodu hospodárnosti řízení a taktéž s ohledem na již provedené dokazování z důvodu procesní ekonomie provedení těchto důkazů účelným, když je zřejmé, že rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze 14.8.2012, jímž byla uložena žalobci shora uvedená pokuta, která je meritem věci, vyplývá z uzavření šesti smluv včetně 17 dodatků, které již byly provedeny k dokazování, jakékoli další listinné důkazy k prokázání souvisejících řízení v jiných obdobích jsou potom nadbytečné a s danou problematikou nesouvisí. Taktéž soud uvádí, že s danou problematikou nesouvisí trestní řízení citované shora, když žalobce žádal trestní spis Městského soudu v Praze k prokázání skutečností ohledně propojení žalovaného s firmou PM Partners. Soud uvádí, že není na zdejším soudu zjišťování jakýchkoli propojení se shora uvedenou firmou, když se zabývá pouze existencí protiprávního jednání, příčinné souvislosti a vzniku škody ve vztahu k nároku požadovaném

na žalovaném. Soud z tohoto důvodu taktéž, tedy z důvodu nadbytečnosti, zamítl návrhy na doplnění dokazování výsledkem svědků, když ani tyto výsledky s ohledem na provedené dokazování, především listinami o hlasování, a s ohledem na nesporné skutečnosti mezi účastníky, neshledává důvodnými.

Podle ustanovení § 3078 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, se právo na náhradu škody vzniklé porušením povinnosti stanovené právní předpisy, k níž došlo před 1.1. 2014 posuzuje podle občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Podle § 415 zákona č. 40/1964 Sb. každý je povinen počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, na majetku, na přírodě a životním prostředí.

Podle § 420 zákona č. 40/1964 Sb. odst. 1 každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti. Podle odst. 2 škoda je způsobena právnickou osobou nebo fyzickou osobou, když byla způsobena při jejich činnosti těmi, které k této činnosti použili. Tyto osoby se mezi škodu takto způsobenou podle tohoto zákona neodpovídají; jejich odpovědnost podle pracovně právních předpisů není tím dotčena. Podle odst. 3 odpovědnosti se zproští ten, kdo prokáže, že škodu nezavinil.

Podle ustanovení § 438 odst. 1 občanského zákoníku způsobí-li škodu více škůdců, odpovídají za ni společně a nerozdílně. Podle odst. 2 v odůvodněných případech může soud rozhodnout, že ti, kteří škodu způsobili, odpovídají za ni podle své účasti na způsobení škody.

Na základě provedeného dokazování a právního hodnocení věci a na základě nesporných skutečností, které mezi účastníky byly učiněny, soud uvádí, že dospěl k závěru, že v daném případě je dána existence porušení právní povinnosti ze strany žalovaného spočívající v předložení návrhu a následném kladném hlasování pro usnesení č. 357 Rady městské části Praha 2 ze dne 9.6.2009, když žalovaný, v té době zástupce starostky Městské části Praha 2, předložil návrh na uzavření smluv na správu a provoz zdroje tepelné energie a o dodávce tepelné energie pro vytápění a dodávce teplé užitkové vody mezi společností PM Partners s.r.o. a Městskou částí Praha 2. Jak vyplynulo z provedeného dokazování, a to hlasováním jednotlivých členů Rady městské části Praha 2 z 9.6.2009, když konec konců žalovaný tuto skutečnost ani nepopíral, žalovaný hlasoval kladně pro přijetí tohoto usnesení. Na základě provedeného dokazování potom má soud za prokázáno, že v příčinné souvislosti s vydáním tohoto usnesení Rady městské části Praha 2 došlo k uzavření celkem šesti smluv na správu a provoz zdroje tepelné energie a o dodávce tepelné energie pro vytápění a odběr tepla pro ÚT a ohřev teplé vody uzavřené mezi Městskou částí Praha 2 a společností PM Partners s.r.o. v období od 29.6.2009 do 2.7.2009, když tyto smlouvy byly uzavírány vždy na dobu určitou do 30.11.2009, následně potom jednotlivými dodatky č. 1 – 17 byly smlouvy prodlouženy, a to až do května roku 2012. Žalovaný konec konců ani nepopíral, že byl vždy účasten hlasování o těchto smlouvách i dodatcích, a to že hlasoval kladně. Toto konec konců vyplývá ze samotného vyjádření k žalobě žalovaného, který pouze neuznával odpovědnost jeho osoby za pochybení i ostatních členů Rady městské části Praha 2, kteří se svým hlasováním podíleli na jeho výsledku a následném uzavření předmětných smluv včetně dodatků, když sám uváděl, že svou odpovědnost nepopírá, učinil i kroky vedoucí k uznání své odpovědnosti za následnou škodu, která vznikla Městské části Praha 2 uložením předmětné pokuty Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže tím, že částečně plnil částku 33.500,00 Kč, když tuto částku si sám určil jako určitý podíl na něj připadající škody. Tuto částku potom žalobci zaplatil. Zaplacení této částky potom mezi účastníky bylo učiněno nesporným. Z rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze 14.8.2012, které nabylo právní moci dne 5.9.2012, potom vyplývá

příčinná souvislost, tedy kauzální nexus, mezi porušením povinností ze strany Rady městské části Praha 2 spočívající v deliktním jednání, konkrétně nedodržení postupu ustanovení § 21 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, a dopuštění se správního deliktu dle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) citovaného zákona, když deliktní postup je přesně v daném rozhodnutí popsán a konkrétně spočívá právě v uzavření šesti smluv včetně 17 dodatků k těmto smlouvám bez řádného vypsání výběrového řízení na veřejnou zakázku a tedy nesplnění povinnosti zadat veřejnou zakázku v některém zadávacím řízení uvedených v § 21 odst. 1 citovaného zákona s tím, že tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejhodnější nabídky. Soud uvádí, že v části o dokazování, v níž se podrobně zabýval předmětným rozhodnutím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, lze shledat tvrzené porušení právní povinnosti ze strany žalovaného (případně dalších osob), příčinnou souvislost a vznik škody, Na zdejším soudu potom není toto rozhodnutí jakkoli revidovat. Tímto rozhodnutím je potom jasně dáno a jasně specifikováno porušení právní povinnosti Rady městské části Praha 2 (potažmo jednotlivých členů Rady městské části Praha 2, kteří se podíleli na hlasování uzavření předmětných smluv a dodatků) v příčinné souvislosti s tímto deliktním jednáním a vzniku škody způsobené uložením pokuty Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže za toto deliktní jednání ve výši 300 tis. Kč předmětným rozhodnutím. Z podaného dokazování vyplynulo, že pokutu ve výši 300 tis. Kč Městská část Praha 2 řádně zaplatila Celnímu úřadu v Brně tak, jak bylo ve výroku II. stanoveno. S ohledem na skutečnost, že mezi účastníky bylo učiněno nesporným a taktéž to vyplynulo z listinných důkazů, které byly žalobcem předloženy, že žalobce se výrazným způsobem podílel na hlasování při uzavírání všech šesti smluv, dokonce byl předkladatelem návrhu na jejich uzavření, následně kladně hlasoval pro jejich uzavření včetně všech 17 dodatků, v pozici zástupce starosty, resp. starosty Městské části Praha 2, v daném případě soud uvádí, že je shledána odpovědnost žalovaného za škodu.

Soud se dále zabýval skutečností uvedenou v obranných tvrzeních žalovaného, zda je namíste uložení povinnosti k náhradě vzniklé škody pouze žalovanému, když proti tomuto žalovaný brojil, uváděl, že na vzniklé škodě by se měli podílet všichni členové rady, případně ti kteří hlasovali kladně o jednotlivých návrzích, které následně byly shledány deliktními Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže, uložení žalované částky k úhradě je pouze žalovanému, potom žalovaný spatřoval v rozporu s dobrými mravy a v rozporu se spravedlností. Soud uvádí, že v daném případě dospěl k závěru o existenci solidární odpovědnosti všech škůdců dle § 438 odst. 1 občanského zákoníku, když z daného jednání lze dovodit solidární odpovědnost všech členů rady městské části, kteří se podíleli na jednotlivých hlasováních směřujících k uzavření všech šesti smluv včetně 17 dodatků v jednotlivých případech. Je pak zřejmé, že žalobce vyzýval všechny členy k úhradě dlužné částky, tedy náhrady škody spočívající v zaplacené pokutě Celnímu úřadu v Brně ve výši 300 tis. Kč, a v rámci svých usnesení Rada městské části, resp. zastupitelstvo potom deklarovalo přístup takový, že v případě neuhrazení celé pohledávky, bude podána žaloba vůči žalovanému jakožto osobě s pravděpodobně nejvyšší mírou zavinění. Soud uvádí, že o škodu způsobenou více škůdci ve smyslu ustanovení § 438 jde nejen v případě společného, vzájemného, dohodnutého či koordinovaného jednání více osob uskutečňujících společný záměr, tedy spoluzavinění, ale i v případě na sobě nezávislého jednání více osob, jež ve svém důsledku vedlo ke vzniku jedné a téže škody (souběžné zavinění). Předpokladem pro vznik škody je vztah příčinné souvislosti mezi jednáním každé z těchto osob a škodlivým následkem, za něž je požadována náhrada. Společná odpovědnost za škodu platí i při souběhu úmyslného zavinění na straně jednoho ze škůdců se zaviněním nedbalostním u druhého. Vztah více osob odpovědných za škodu vůči poškozenému řeší § 438 a vztah mezi nimi navzájem potom je upraven v § 439 občanského zákoníku, když zásadně platí, že pokud byla škoda způsobena dvěma nebo více škůdci, ať souběžnou činností či na sobě nezávislou

činností, odpovídají za ni společně a nerozdílně, jde o solidární odpovědnost. V případě solidární odpovědnosti se potom poškozený může domáhat náhrady celé škody na kterémkoli z odpovědných subjektů, který nemůže požadavek poškozeného odmítnout a odkázat jej s dalšími díly škody na ostatní ze škůdců. Solidární odpovědnost potom poskytuje výhodnější možnosti domoci se náhrady škody pro poškozeného, který si podle svého rozhodnutí může vybrat pouze některého ze škůdců a uplatňovat vůči němu celý nárok. Žaloba tedy může směřovat pouze proti tomuto škůdci, proti kterému lze odpovědnost za škodu nejbezpečněji prokázat, či proti tomu, kdo bude dostatečně solventní. Pokud potom jeden ze škůdců nahradí poškozenému celou škodu, vypořádá se s ostatními ze škůdců ve smyslu ustanovení § 439 dle individuální účasti na způsobené škodě. V tomto případě takto se postupuje i v případě, že na vzniku škody se podílelo více škůdců, z nichž jen proti jednomu z nich je podána žaloba, jeho povinnost k náhradě škody se potom nesnižuje o podíly připadající na ostatní, pokud nejde o odůvodněný případ dělené odpovědnosti.

Soud uvádí, že v daném případě neshledal důvod pro dělenou odpovědnost, když je zřejmé, že společným protiprávním jednáním, které bylo shledáno Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže, kdy jednání je v rozporu se zákonem o veřejných zakázkách, se společně žalovaný s ostatními podílel svým hlasováním, u něj potom ve větší míře s ohledem na předložení samotného návrhu č. 357, na vzniku následné škody. Žalovaný potom v řízení ani netvrdil z jakého důvodu (krom důvodu rozporu s dobrými mravy či spravedlnosti) by měl být dán důvod pro dělenou odpovědnost, ani v jakých podílech by případně na něj měla tato odpovědnost být vznesena, když je zřejmé, že sám svým dobrovolným jednáním plnil část své povinnosti ve výši 33.500,00 Kč, pokud jde o nárok na náhradu škody, kterou plnil vůči žalobci. Tento nárok si potom sám vypočítal a s ohledem na množství osob, které se deliktního chování měly účastnit, je zřejmé, že tento nárok převyšuje běžný podíl žalovaného na náhradě škody, je podílem vyšším. Soud uvádí, že potom pravomocné rozhodnutí uložením povinnosti jednoho ze solidárně odpovědných škůdců nahradit poškozenému škodu netvoří překážku věci rozsouzené pro řízení o náhradu téže škody proti ostatním. Proto i poté, co bylo rozhodnuto o povinnosti jednoho ze škůdců k náhradě škody, lze se úspěšně domáhat náhrady škody proti dalším solidárně odpovědným subjektům.

Na úplný závěr potom soud uvádí, že argument žalovaného ohledně nepodání opravného prostředku proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, případně proti dřívějším řízením Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, resp. tvrzení žalovaného ohledně úspory finančních prostředků spočívající v uzavření předmětných smluv, potom jsou argumenty, které nejsou v dané věci relevantní, soud se jimi nezabýval s ohledem právě na skutečnosti, které jsou prokázány předmětným rozhodnutím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a dalšími důkazy, které byly v řízení provedeny. Tyto argumenty jsou nadbytečné a nikterak nesměřují do merita dané věci. S ohledem na všechny skutečnosti, provedené dokazování a právní hodnocení věci, soud proto žalobě v plném rozsahu vyhověl a závázal žalovaného k úhradě náhrady škody v plné výši včetně zákonného příslušenství, které svou výší odpovídá předpisům práva občanského a je požadováno den následující po doručení dopisu k náhradě škody ze strany žalobce žalovanému.

Výrok II. vychází z ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř., když žalobce byl ve věci zcela úspěšný, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívající v nákladech za zaplacený soudní poplatek ve výši 13.325,00 Kč + 1 reziční paušál á 300,00 Kč za účast u ústního jednání konaného 14.4.2015 u zdejšího soudu dle nálezu Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS 39/2013.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu

zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo na nařízení exekuce.

V Praze dne 14. dubna 2015

Mgr. Lucie Vítková, v. r.
soudkyně